

WINTER AAN HET STRAND.

Op deze pagina reproduceeren wij een drietal hoogst-interessante opnamen van de ontzaglijke ijsmassa's aan het strand te Scheveningen. Opgejaagd schuim veroorzaakte op verschillende plaatsen aanzienlijke hoogten. Sinds den winter van 1890 heeft het Scheveningsche strand een dergelijk schitterend schouwspel niet meer opgeleverd.

Stijn begreep 't weer niet allemaal, toch voelde ze een vage jaloezie.

„U danst zeker ook?" vroeg Meneertje belangstellend.

„Ja," zei Stijn, „natuurlijk." Ze dacht, dat hij wel niets meer van haar zou willen weten, als hij wist, hoe ze vaak in de straat bij de orgels gedanst had.

„Kent U de two-step en den tango?"

„Ik kan wèl steppen," zei Stijn ontwijkend.

„Heerlijk, vindt U niet, die two-step," zei Meneertje, een melodie neuriënd, en op de maat zijn puntige schouders bewegend.

„Ja heerlijk," beaamde Stijn, meeneuriënd. Want die wijs had ze vaak van de orgels gehoord, die kende ze gelukkig.

„Als mijn club dezen winter weer een soirée geeft, dan inviteer ik U om mee te gaan, hoor! Dan zullen we heerlijke dansjes maken," beloofde Meneertje. Toen bleven ze een poosje stil zitten, Stijn slurpend haar fosco. Meneertje filosofeerend. hoe hij gevoeglijk een eind aan deze idylle kon maken. Hij begon uitgeboomd te raken. Meneertje haalde zijn horloge te voorschijn, betuurde de wijzerplaat. stak een lucifer op om beter te zien.

„Hoe laat is 't?" vroeg Stijn, tot de werkelijkheid teruggebracht.

„Bij half elf," zei Meneertje.

„O maar dan moet ik naar huis," schrok Stijn. „Ik moet om half elf al binnen wezen. Anders krijg ik van mijn vader."

„Is Uw Pa dan boos? Kom, kom," lachte hij.

Stijn, merkend, dat ze zich een weinig versproken had. trachtte haar fout te herstellen. „Pa is erg streng," legde ze daarom uit. Ze dronk haastig haar glas leeg, stond op.

„Mag ik U naar huis vergezellen?" vroeg Meneertje.

Weer schrok Stijn. Stel je voor, hij in hun leelijke, nauwe straat. Als hij zag, waar ze woonde, was meteen alles uit. Daarom zei ze. plukkend aan haar handschoenen: „Och nee, ik kom al zoo laat, en als ze U dan zien. Ze denken, dat ik met een vriendin ben, enne . . . ."

„Nu, dan alleen naar de tram," zei Meneertje opgelucht.

„Ja, da's goed." Stijn herademde.

Weer stak hij bevallig zijn hand door haar arm, nu teedere woordjes zeggend: „Je bent een aardig meisje! We hebben toch een gezellig avondje gehad hè? Je bent een lief meisje. Zie ik je volgenden Zondag weer? Om acht uur bij den ingang van het park? Ja? Goed hoor, klein engeltje."

Stijn reed in de tram naar huis. haar hoofd duizelend van alles wat ze gehoord en genoten had. En volgenden Zondag weer! Jammer, dat ze niet gevraagd had, waar hij woonde, dan zou ze eens stiekum voor het huis voorbijloopen. Wat zou die week lang duren! Zoo'n deftigen jongen had Marie nog nooit gehad. Ze zou haar alles haarfijn vertellen.

Weer kreeg ze een schrik. Als hij haar overdag. eens zag in haar katoenen meiden japonnetje. Dan was ze erbij. Maar misschien ging hij wel erg veel van haar houden, en dan gaf hij daar natuurlijk niet om. Dat zag je wel eens in de bioscoop.

Den volgenden dag deed Stijn aan Marie haar enthousiast verhaal. Marie klopte haar op den schouder: „Je bent een boffer hoor!" zei ze. „Je moet zien, dat je hem vasthoudt."

Die geheele week leefde Stijn in een droom. Standjes in haar dienst, ruzie thuis, alles gleed langs haar koude kleeren; soms had ze wel idee om maar eens te zeggen dat ze tegen haar zooveel praatjes niet behoefden te hebben, want dat zij misschien later wel heel voornaam trouwen kon. Maar dat durfde ze toch niet goed . . .

Toen het eindelijk weer Zondagavond werd, was Stijn om half zeven al aan het prutsen in de alkoof. Ruim half acht liep ze al zenuwachtig heen en weer bij den ingang van het park. Ze verlangde echt naar hem. Het werd acht uur, kwart er over, half negen, nog steeds stond Stijn begeerig naar alle kanten uit te kijken, steeds meende ze dat hij in de verte aankwam. Maar Meneertje kwam niet. Ze kon eerst maar niet begrijpen, dat hij heelemaal niet komen zou. Hij had misschien niet gekund. Volgenden Zondag zou hij er natuurlijk zijn. Met dat vaste vertrouwen ging ze weer een eindelooze week in. Doch aan Marie vertelde ze, dat hij er wèl geweest was, en dat ze weer echt fijn uit geweest waren.

Vele Zondagen stond Stijn om acht uur aan den ingang van het park, vele Zondagen wachtte ze geduldig, zelfs als het regende kleumde ze heen en weer onder haar paraplu, uitkijkend, turend, hopend, dat hij nou toch eindelijk wel komen zou. Doch Mijnheertje kwam niet . . .

Toen Marie op een dag vertelde, dat het uit was tusschen haar en haar galant van het spoor, zei Stijn, dat zij het dan ook maar af zou maken. Het was toch geen stand, hij hield wel verschrikkelijk veel van haar, maar zijn Pa en Ma zouden van trouwen toch wel nooit wat willen weten; en dan was het maar beter, dat het heelemaal uit was.

„Ja, dat vind ik ook, om aan 't lijntje gehouden te worden, daar heb je ook niks aan," zei Marie, blij, dat ze, nu het af was, weer met Stijn kon wandelen.

Nog een Zondag ging Stijn kijken. Ze zou hem dan meteen zeggen, dat ze elkaar maar niet meer terug moesten zien. Maar hij was er weer niet. Toen gaf ze alle hoop op.

Toch zou ze Meneertje nog weer zien. Het was al in den nazomer, dat zij en Marie op een avond door de stad slenterden, Marie forsch, groot, opzichtig, veel aandacht trekkend, zij minnetjes, schraal, onaanzienlijk.

Plots zag ze voor zich uit Meneertje loopen, en dicht tegen hem aangedrukt liep een lang zwart meisje. Mijnheertje gesticuleerde met zijn wandelstok, scheen druk te betoogen. Het meisje lachte, en zijn geaffecteerde kraaklach stemde er mee in. Voor dat ze wist wat ze deed, had ze Marie al aangestooten en gezegd: „Kijk daar gaat-ie. Daar vlak voor ons."

„Wie?" vroeg Marie verwonderd.

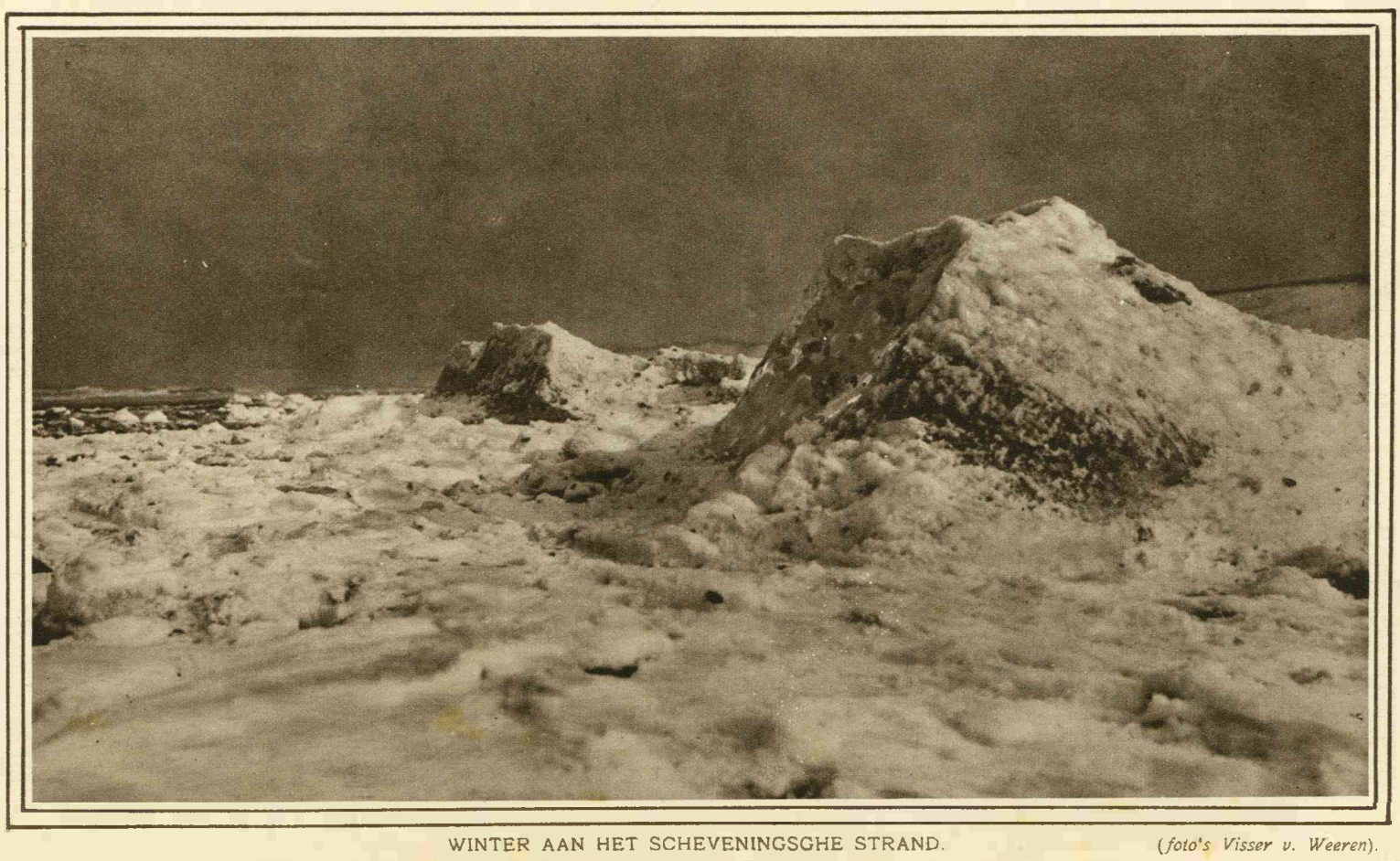
„Nou, waar ik een tijd mee gegaan heb."

„Dien moet ik in zijn gezicht zien," zei Marie, Stijn meesleurend.

Stijn liet zich meetrekken. Ze schoten Meneertje voorbij, bleven staan voor een winkel. Toen

WINTER AAN HET SCHEVENINGSCHE STRAND.

WINTER AAN HET SCHEVENINGSCHE STRAND. (*foto's Visser v. Weeren*).